



עפ"ת 18786/07/15 - אורית חזי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 18786-07-15 חזי אורית נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

מעוררים	אורית חזי
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

פסק דין

לפני ערעור על הרשעת המערערת בתיק תעבורה 2324-09-14 כבוד השופטת מגי כהן, בעבירה לפי תקנה 36(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

על פי עובדות כתב האישום ביום 30.10.13 בשעה 13:42 נהגה המערערת ברכב מספר 2781410 (להלן: "הרכב") בכביש המוביל מאריאל לשוב רחלים, ועברה משמאל לקו הפרדה רצוף המסומן על הכביש, כאשר בצידו הימני לא נמצא קו מקוטע.

המערערת כפרה בעובדות כתב האישום, נשמעו ראיות בתיק, בסיום שמיעת הראיות, הורשעה המערערת והעונש אותו גזר בית משפט, קנס בסך 800 ₪, פסילה על תנאי של חודש למשך שנה שלא תעבור אותה עבירה בגינה הורשעה או, אחת העבירות המנויות בתוספת הראשונה או, בתוספת השניה לפקודת התעבורה (נוסח חדש), תשכ"א-1961 ותורשע בגינה.

מכאן הערעור שלפני.

בנימוקי הערעור נטען על ידי ב"כ המערערת:

בית משפט קמא טעה משנתן אמון בעדות עד התביעה היחיד, על אף התהיות שעלו מעדותו.

לא הוכח ביצוע העבירה כנדרש בדין הפלילי.

בית משפט קמא לא נתן משקל להימנעות המאשימה מהבאת עדותה של החיילת (שוטרת שח"מ) שהתוותה לעד התביעה בניידת ונכחה באירוע.

טעה בית משפט שלא קיבל בקשת המערערת לביטול פסק הדין, עקב הראיות החותכות שהובאו בה, בעיקר להעדר קו הפרדה רצוף במיקום שמסר עד התביעה.



טעה בית משפט קמא, שלא הבין כי עד התביעה היחיד, הוא האשם באירוע עצמו, בכך שסטה ממסלולו בניגוד לתקנה 41 לת"ת.

בית משפט הזהיר עצמו בהכרעת הדין כנדרש משבחר לקבל עדות יחידה, אך, לא נתן משקל ראוי להחלשת עדות יחידה זו, שהיתה בעייתית ובלתי סבירה נוכח האירוע וגימת "כמעט תאונה" על ידי עד התביעה.

בית משפט לא הבין כי כל "חטאה" של המערערת היה, להימנע מתאונה שהיתה צפויה עקב הפרת סעיף 41 לת"ת. לעוררת עבר נקי על פני וותק נהיגה מאז שנת 1993.

נימוקי המשיבה:

יש לדחות הערעור.

לאחר מתן פסק הדין, הגישה המערערת ראייה חדשה, שלא נטענה בערכאה הדיונית ואינה עומדת בתנאי סעיף 211 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982.

המערערת לא חלקה על קיומו של קו הפרדה רצוף במקום ביצוע העבירה במהלך הדיון, אף הודתה בחציית קו ההפרדה אך, נאלצה לחצותו בל נסיבות שעד התביעה גרם להן, טענות שנדחו בבית משפט קמא.

לגופו של ענין:

בישיבת ההקראה, מיום 18.11.14, כפרה המערערת באמצעות בא כוחה וטענתו נרשמה כדלקמן:

" הנאשמת כופרת. מדובר בניידת גדולה שנסעה על השוליים, היא היתה בעיצומה של עקיפה, ניידת המשטרה נצמדה אליה ובשביל להימנע מתאונה היא ברחה ועלתה קצת על הקו הלבן. השוטר לא עצר אותה במקום, הנאשמת המשיכה מספר קילומטרים רב קדימה, הורידה טרמפיסט בהמשך הדרך והשוטר החליט לעצור אותה ולתת לה דו"ח".

מכאן, לא היתה כפירה בהימצאותו של קו הפרדה רצוף, לא היתה כפירה בחציית המערערת את אותו קו הפרדה רצוף, כל שנטען, צידוק חציית קו ההפרדה, כדי להימנע מתאונה, עקב סטייה פתאומית של הניידת שמאלה.

בית משפט קמא בהכרעת הדין, דוחה טענה זו .

דחיית הטענה מבוססת על עדות עד התביעה (היחיד)

לאחר שבית המשפט הזהיר עצמו כנדרש, עדות שנמצאה אמינה ומהימנה ונתמכה ברישומים שערך בעת האירוע. בעדותו, שלל העד נסיעה על השול גם לא באופן חלקי. יתירה מכך, העיד העד כי בעת רישום דברי המערערת בדו"ח, לא העלתה כלל גירסתה בדבר כמעט תאונה או, נסיעת הניידת על השול.



זאת ועוד, המערערת עצמה במהלך חקירתה הנגדית מאשרת קיומו של קו הפרדה רציף בע' 10 לפרוטוקול ש.27, ובש.31 מיום 31.3.15. עדות עליה מבוססת גם כן הכרעת הדין.

בית משפט קמא לא טעה משלא קיבל הבקשה לביטול פסק הדין, ודחה הבקשה להגיש ראיות נוספות.

יתירה מכך, אין להגיש ראיות חדשות בערעור אלא אם מדובר בראיות שלא ניתן היה להביאן בפני הערכאה הדיונית, ראה סעיף 211 לחסד"פ.

המערערת יכולה היתה להציג בבית משפט קמא מלוא הראיות לעניין העדר קיומו של קו הפרדה רצוף או, רוחב השול בצדו של נתיב הנסיעה בו נסעה כשהניידת לפנייה. ראיות, אותן ביקשה להגיש במסגרת בקשתה לביטול פסק הדין (תשריט בצירוף תצהיר).

למותר לציין, כי מיקום ביצוע העבירה תואר במדויק בכתב האישום המודפס שקיבלה המערערת, לאור הודעתה כי הדו"ח שנרשם בכתב יד היה בלתי קריא.

אני דוחה טענת בא כוח המערערת לעניין הימנעות המשיבה מהבאת עדות החיילת שהתלוותה אל עד התביעה בניידת בעת האירוע, מהטעם שלא הוכח כלל שהייתה כזו בעת האירוע.

לאחר עיון מעמיק בפרוטוקול הדיון, אני מוצאת הכרעת דין המבוססת ומעוגנת בראיות התביעה, לא מצאתי סתירות בעדות עד התביעה.

המערער, מחזיקה ברשיון נהיגה מאז 1993, עברה התעבורתי נקי. עובדה זו באה לידי ביטוי בעונש אותו גזר בית משפט.

הערעור נדחה.

המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים ולבאי כוחם.

ניתן היום, י"א שבט תשע"ו, 21 ינואר 2016, בהעדר הצדדים.